

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Satisfit aduersariorum recentium argumentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

retico, nedum à Catholico doctore, admissum vllus vel legit, vel audiuit.

7. Quarto. Petrus possibilis est concretum ex esse contingenti, & intrinseco Petri, tanquam subiecto, & omnipotentia, seu quouis alio prædicato diuino tanquam formali possibilitate: ergo nequit esse Petrus possibilis, quin & possibilitas, & subiectum eius aliquo modo existat, siue absolute, siue conditiona è sine contradictione vlla: atqui concretum hoc Petrus possibilis est, antequam Petrus absolute existat, imò ab æterno, vt hi etiam admittunt: ergo Petrus, siue eius essentia contingens, aut existentia Petri sine vlla contradictione est saltem conditionate, antequam idem Petrus absolute existat: siquidem neque ab æterno absolute est, ac proinde, neque eius absoluta existentia expectari potest, vt ab eo diuino prædicato, in quo eius possibilitas ab his collocatur, absolute possibilis Petrus denominetur. Tum sic sed in ea existentia Petri sine vlla contradictione sub conditione, quod existat, stat Petri possibilitas necessaria, & æterna veritatis: ergo in intrinseco Petri, non autem in prædicato vllò diuino stat eius possibilitas necessaria. Nec valet existentiam illam conditionatam Petri sine vlla contradictione stare formaliter in prædicato etiam diuino. Cum enim existentia hæc conditionata Petri requiratur ex parte subiecti ad concretum, seu denominationem Petri possibilis: si ea etiam identificetur cum Deo, totum concretum cum Deo identificabitur: scilicet Petri possibilitas, & existentia necessaria subiecti, seu Petri denominati, vt ab ea denominetur: vnde fiet Petrum, & quouis creaturam possibilem secundum totum, quod dicit, nec solum secundum formam possibilitatis, esse Deum: quod temerarium, imò erroneum est.

8. Quinto argumentor, & confitmo proximum discursum. Vel diuinum illud, in quo formalis possibilitas creaturarum sita per vos est, requirit non repugnantiam, seu capacitatem aliquam ex parte denominandi possibile, vel nihil horum requirit, sed quidquid ei applicetur, obiciturque; denominabit, reddetque possibile. Si hoc postremum: ergo quouis chimæram denominabit, reddetque possibile. Si autem requirit non repugnantiam, seu capacitatem ex parte rei subiectæ, ac denominandæ illam, nobis explicat, atque in Petro possibili assignat, ac simul ostendit non esse in vlla ex chimæris, nihilque aliud in Petro inuenies, quod non in chimæra, quam prædicata Petri inter se non pugnant, ac proinde totum Petrum nullam in sui existentia contradictionem inuolueret, quodcumque existat: in chimæra autem prædicata eius inter se pugnant, ac mutua contradictione se inuicem destruere: ac proinde totam illam in sui existentia chimæramque impossibilem de sese, Petrum possibilem, chimæramque impossibilem de sese, atque ab intrinseco, esse, sine vllius diuini ope ad formalem sui, vel possibilitatem, vel impossibilitatem. Nec valet Petri capacitatem, seu non repugnantiam recipiendi possibilitatem necessariam à prædicato omnipotentia, vel alio quouis diuino esse essentiam, siue existentiam contingentem ipsi Petro intrinsecam, quam etiam Petro intrinsecam contingentem possibilitatem appellat, quæque chimæra repugnat. Etenim solutio hæc verba dat: quid enim aliud est essentia, seu possibilitas contingens Petri intrinseca, nisi posse existere sine repugnantia? id est extitum sine contradictione, si existat, quæ est, vel ipsa possibilitas necessaria, æternæque veritatis Petri, vel saltem eius explicatio, quæ datur. Secundò possibilitas hæc, seu essentia contingens Petro intrinseca, ita est de sese possibilitas contingens, vt repugnare, neque ab intrinseco, neque ab extrinseco queat: ergo de sese necessario, atque indefectibiliter est possibilitas contingens existendi Petrum. Neque enim est contingentia ipsius possibilitatis, quæ reddatur necessaria extrinsecus à prædicato diuino: ergo de se habet Petrus necessario possibilitatem necessariam contingentem existendi sine ope vlla extrinseca prædicati diuini.

9. Sextò, cum Petrus existit seipso absolute excludit ab existentia sui impossibilitatem: ergo, cum existit Petrus, contradictorium impossibilitatis Petri identificatur cum ipso Petro: atqui contradictorium impossi-

litas Petri, est Petri possibilitas: ergo Petri possibilitas identificatur cum Petro, neque est aliquid extrinsecum diuino. Respondent dari duo contradictoria possibilitatis Petri: alterum contingens identificatum cum Petro; alterum necessarium, Deoque identificatum. Sed contra: quia nullus terminus potest habere plus vno contradictorio formaliter ipsi opposito: ergo, si existat absolute identificatum Petro, quod conditionate sumpsum est contradictorium formale impossibilitatis Petri, nequit esse aliud eiusdem impossibilitatis formale contradictorium. Consequentia est vera. Antecedens probatur. Pone enim B opponi formaliter, immedia è, & adæquate (vt opponitur quodvis contradictorium suo termino) huic termino A cui etiam opponatur eodem modo C ac proinde eodem modo opponi alterutri, nempe B, & C. Tunc B erit absolutum, non esse A, seu absolutum formalis immedia è, & adæquate exclusio illius. Similiterque erit C. Inde autem nec B erit B, nec C erit C, quia B distinguitur à C; sed C est formalis immedia è, & adæquate exclusio termini A, ergo distinguitur à formali, adæquate, & immedia è exclusione termini A; atqui ipsum B est immedia è formalis, & adæquate exclusio termini A: ergo B distinguitur à seipso. Atque eodem argumento C à seipso distinguitur. Item, & A à seipso distinguitur: erit: quia B distinguitur à C: ergo formalis exclusio B non est formalis exclusio C: sed A est formalis exclusio B: ergo non est formalis exclusio C: ac proinde non est A, quæ esse debet per hoc formalis exclusio vtriusque, atque neutrius, exclusio esse coniunctur: sed quidquid sit de hac demonstratione, quam ingeniosi Recentiores inuenerunt. Negari potest sexti huius argumenti maior. In quocumque enim possibilitas necessaria Petri existit pro suo signo, & priori ad absolutam existentiam Petri, eius impossibilitatem absolute excludit: absoluta vero Petri existentia, & cuiusvis creati solam sui carentiam, ac non esse absolutum è rebus tollit, quin eius negationis possibilitatem abolet.

10. Septimo. Hæc propositio est vera, etiam si, per impossibile Deus deficeret: si existeret Deus, qui produceret Petrum, existentia Petri nullam inuolueret contradictionem. At hæc veritas non eget aliquo diuino absolute existenti, etque indefectibilis, atque ipsamet possibilitas necessaria Petri: ergo hæc non stat in aliquo diuino. Dices, in eo casu esse illam propositionem simul veram & simul falsam: ex quouis enim impossibili dato omnia possibilia sunt impossibilia, & impossibilia possibilia. Bene: ergo cum impossibili defectus Dei compatitur verificatio illius propositionis, vt ego contendo. Non enim potest compari verificatio, & falsificatio simul illius, nisi vtrumque compatiatur: quare ad verificandum esse impossibilem defectum possibilitatis Petri, ac proinde huius possibilitatis necessitatem, præcindi potest ab existentia Dei. Dices tandem in eo casu de nullo posse verificari solum quod sit impossibile, sed etiam quod sit possibile. Sed eidem impugnationi subiaces, atque sententiam quam q. sequenti insectabor de identitate impossibilitatis chimærarum cum Deo cogis hac solutione decerere, vt eo loci monstrabo. Simile argumentum fieri potest: conclusa hypothesi impossibili eius propositionis, si existat Deus existentia Petri non inuolueret contradictionem. Dei siquidem existentia solum in hypothesi ponitur, ac non absolute, vt in re est. Vide alia plura argumenta apud Oniedo, & alia male soluta ab Spinula citatis locis, atque aliud quod reformabimus q. sequenti de chimærarum impossibilitate agentes contra eodem Recentiores eam Deo identificantes.

CERTAMEN II.

Satisfit aduersariorum Recentium argumentis.

1. Opponunt Recentiores argumentum, quo Thomiste Dominicanæ essentiam ab existentia reipsa distinguendam

stinguendam contendunt. Petrum, qui nondum existit, imo, qui nunquam existit, neque existet esse possibilem est necessarium quid, & indefectibile, nec solum pro hoc instanti, sed pro reliquis æternitatis antecæctis, ac futuris verum: aut nihil necessarium indefectibile æternæque veritatis datur præter Deum: ergo Petri possibilitas Deus est. Respondetur communiter, nec male, distinguendo Maiorem. Petrum esse possibilem est quid necessarium & absolute existens negatur Maior. Conditionate existens conceditur. Petri liquidem possibilitas est existentia Petri sine ulla contradictione, sub conditione quod existat, sine huius propositionis obiectum, si Petrus existat, existet absque ulla contradictione. Unde distinguitur minor: Nihil æternum absolute existens est præter Deum fatetur conditionate solum existens distingo. Et negatur facillime consequentia. Verum inde fortius Recentiores, suoque iudicio ita evidenter insurgunt, ut neglectis solutionibus, (quas omnes tantum verbis ludere posse putant) iterum convinci clament.

2. Vel illa veritas conditionalis obiectiva absolute existit, vel solum conditionate existit. Si absolute: ergo non identificatur cum Petro, qui nondum absolute existit: imo neque existit, neque existit nunquam. Si solum conditionate: ergo nec poterit verificari de Petro absolute quod sit possibilis, sed solum, quod esset possibilis, si talis conditio accederet, atque apponeretur. Probant consequentiam. Possibilitas Petri stat in illa veritate obiectiva conditionata: atqui hæc existit solum conditionate: ergo possibilitas Petri non est absolute, sed conditionate, etque solum in eo statu competit, ac proinde non est absolute possibilis: quod est manifeste falsum, & contra id, quod supponimus. Vrgent, possibilitas, & impossibilitas opponuntur contradictorie: ergo dari possibilitatem Petri idem est, ac eius impossibilitatem deficere: siquidem vnum contradictorium est formale exclusivum alterius eodem modo, quo illud datur: quare, si deficit absolute Petri impossibilitas, Petri possibilitatem absolute esse necesse, propterea est.

3. Respondeo argumenti æquiuocatione detecta. Conditionalis tota obiectiva veritas ipsa Petri possibilitas est, in qua clauditur in hypothesi parte, quæ totam illam componit, conditio sub qua altera est, si Petrus existat, a cuius purificatione pendet absoluta existentia Petri sine contradictione: quæ quando prima illa pars non purificatur solum conditionate, ac dependenter a conditione sine eius purificatione est: atque assertur: aut tota illa veritas obiectiva, quæ stat Petri possibilitas secundum se totam soluta, atque absoluta est ab omni alia conditione: cum à nulla dependeat: inde existentia absolute Petri independens à conditione in ea obiectiva veritate non est, sed solum conditionata: aut Petri possibilitas, quæ in tota illa veritate obiectiva conditionata (prout etiam conditionem existentie claudit) absolute est, cum ab alia conditione, tota illa non pendeat: quare, sicut verum absolute est, Petrum absolute exiturum sine contradictione, si existat: verum etiam est, Petrum absolute esse possibilem, atque eius possibilitatem absolute esse: cum sit nihil aliud, quam tota illa veritas conditionalis obiectiva, quæ absolute veritas conditionalis obiectiva est: quæque Petro, licet absolute non existenti, absolute competit: atque absolute ipsius impossibilitatem excludit: unde Recentium argumentum, & instantia evanescunt.

4. Hæc dixerim iuxta communem modum explicandi, & constituendi rerum creaturarum possibilitatem per conditionalem illam veritatem obiectivam, siue existentie sine contradictione rei absolute possibilis conditionate: scilicet dependenter a conditione existentie rei eiusdem, ut nihil contra eiusmodi possibilitatis conceptum tot Recentium argumentis confici ostenderem, quo eam in aliquo absolute necessario existenti diuino ponendam demonstraret, ut contendunt, & clamant. Sed (ut de possibilitate rerum agens in metaphysicis obiciebam) implicat aliquid à se ipso dependere, adhuc tanquam à conditione: atqui existentia Petri in ea obiectiva veritate ponitur dependens ab ipsamet existentia Petri: ergo in conceptu obiectivo possibilitatis involuitur implicatio, & impossibilitas. Nec satis est in ea veritate conditionata poni pro conditione existentiam Petri, ac sub ea affirmari

eiusdem existentiam sine contradictione, in quo aliquid aliud clauditur, quod in conditione non clauderetur. Etenim vel existentia illa Petri, quæ conditio eius veritatis conditionata est, est vera existentia contradictoria ad talitatem existentie Petri, quæ vera est, & non repugnans, vel ut abstrahit ab ea talitate existentie Petri, & subiecti positi in hypothesi? secundum hoc dici nequit. Tum, quia in hypothesi ponitur Petrus, cuius dicitur existentia: tum, quia, si ponitur existentia sine illa talitate existentie Petri: etiam in conditionali, quæ iuxta hanc sententiam, sita est impossibilitas chimære, non ponitur pro conditione in hypothesi existentia cum talitate chimære, ex qua habet esse existentiam chimæricam, in hac: si existat chimæra: quare non verificabitur, existet cum contradictione: quia si chimæra non existat existentia chimærica non existet cum contradictione: nam chimæra absque implicatione, & contradictione esse nequit: quare si existere sine illa supponatur in hypothesi, absque illa data hypothesi existit: ac proinde æque verum erit, quod si existat chimæra, existet sine contradictione: atque, quod si existat Petrus sine contradictione existit: quare & possibilitas ita explicata per conditionalem illam veritatem obiectivam æque de chimæra, ac de Petro verificabitur: cum tamen possibilitas Petri, quævisque possibilitas vera, de chimæra verificari repugnet.

5. Si autem admittatur primum, atque in hypothesi existentiam Petri, quæ in ea etiam hypothesi ponitur, ac proinde cum talitate veræ existentie, quæ chimæricam excludit, necessario apponi assertur, hæc omnia cessabunt, atque de chimæra eiusmodi possibilitatem verificari non posse facile suadebitur: siquidem in obiecto conditionalis huius, si existat chimæra, existit cum contradictione. Existentia posita in hypothesi erit etiam cum talitate existentie chimære, quæ in hypothesi etiam ista clauditur: quare & ponitur pro conditione existentia chimærica, & implicatoria. Sed tunc recurrit argumentum primum. Si enim ponitur in hypothesi vera Petri existentia ponitur existentia Petri sine contradictione, quæ solum sub ea hypothesi affirmatur: ac proinde idem à se ipso pendens affirmatur implicatorie, ut dicebamus, atque nugatorie insuper: erit enim dicere, si Petrus existat sine contradictione existit, si existentia Petri, quæ in hypothesi ponitur existentia sine contradictione sit. Nec satis est Deum non semel, nec nugatorie, sed serio in veteri testamento simile aliquid de se dixisse illis verbis: Ego sum, qui sum. Licet enim vox eadem sit, non tamen idem utrobique significatum habet, sed diversum: in primo enim essentiam significat verbum sum: in secundo existentiam quam de sua essentia vel physica, vel metaphysica esse Deus eis locis testatur. Nunc autem mittam pluribus videri aliunde posse, eodem modo verificari possibilitatem de chimæra, ac de Petro, si ita etiam de chimæra assertur sicut de Petro, si chimæra existat sine contradictione, existit sine contradictione: sed certe in ea hypothesi chimæra alia reflexa est: nempe chimære existentia sine contradictione: quod æque chimæricum est, atque chimæra directa, de qua supponitur: quare, & tunc existentia chimære cum contradictione supponitur: ex qua hypothesi chimære existentia sine contradictione nequit inferri.

6. Respondent tamen ingeniosi Recentiores (qui magno acumine Recentium adversariorum sophisticas argutias compescunt, & sedant) argumento præcipuo existentiam conditionatam non pendere physice à se ipsa, in quo manifesta involueretur eius obiecti conditionati repugnantia, sed solum pendere intentionaliter, in quo repugnantia est nulla. Eam vero intentionalem dependentiam in eo sitam aiunt, ut solum sit affirmabilis existentia de Petro, quousque alio possibili sub conditione existentie eiusdem: eam vero affirmabilitatem nil aliud esse reputant, quam capacitas passiva rei cuiusque possibilis, ut de ea existentia conditionate sub conditione existentie ipsius vere enuncietur. Cæterum solutione hac non ciuratur difficultas. Primo enim dependentia hæc intentionalis conditionata illius veritatis non est dependentia, quam veritas illa obiectiva à propositione, qua cognoscitur, & à iudicio illo conditionato sortitur: quia veritas illa conditionata obiectiva, & sui cognitionem, & assensum iudicii præcedit: imo ita vere affirmari, quia ita vere ex

parte obiecti est, sicut affirmatur: quare independenter ab esse & dependentia illa intentionali, & ante illud suum conditionatum esse, & existentiam dependenter à conditione debet habere, sicut enunciat: quod si vere non habet, imo neque habere potest, ut argumentum ostendit: nec vero iudicio affirmari potest, neque in eo obiecto est passiva illa capacitas ut vere affirmetur. Cum autem ante, & absque intentionali dependentia reliqua sola dependentia physica conditionate ab hypothetico, seu conditione, sub qua erit, possit inueniri; si in ea physica dependentia existentie Petri, cuiusvisque alterius possibilis repugnantia, & implicatio devolvitur, ut iidem admittunt, possibilitatis rerum non possibile, quæ in illa veritate obiectiva conditionata ab eisdem constituitur erit implicatoria, & repugnans.

7. Ceterum, ut in metaphysicis docebam, possibilitatis rerum conceptus non in ea conditionata existentia rei possibilis absque ulla contradictione consistit, sed in absoluta eius non repugnantia, quæ, neque vllum prædicatum rei possibilis contradictionem involuat, neque alterius prædicati cum quo, eiusdem essentiam (quæ idem quod possibilitas rei est) amice componit. V.g. animalis prædicatum, quo Petrus essentialiter constat, neque vllam repugnantiam in se coeret, neque cum rationali, aut petreitate, alioque prædicato Petri essentiam componente vllatenus repugnat, sed amice componitur. Hæc autem veritas essentia, ac possibilitatis rerum æterna est: quia ad sui verificationem à tempore abstrahit, ac præcisive non quidem positivæ, sicut diuina omnia; sed præcisive (quo modo solum Deus æternus non est) cum absolutam existentiam, quæ rebus non nisi in tempore comperit, non concernat: ut inde antiquum illud argumentum Thomistarum, & Recentium arguitur: conquiescant. Estque necessaria & constans: quia tam prædicatorum essentia, quam eorum inter se convenientia, atque amica connexio nequit non esse. Est absoluta: quia à nulla omnino conditione pendet; priore ratione est, quam illa conditionata existentia sine contradictione, quæ in se existit, & quæ vulgo possibilitas explicatur: siquidem ideo Petrus, si existat sine contradictione existet, quia in se contradictionem eius prædicata non involunt, neque aliis, quibus essentia constat, contradicunt; si enim vel in se, vel cum aliis essentialibus rerum prædicatis contradictionem haberent, verum non esset, quod si res existeret sine contradictione existeret.

8. Accunt sese Recentiores secundo. Summæ suæ perfectionis titulo debet habere Deus omnem perfectionem, quæ nullam imperfectionem devolvat: atqui rerum possibilitas nullam devolvit imperfectionem: cam ergo Deus habere in se debet. Sed negatur facile minor, de rerum creaturarum possibilitate, de qua disputatur: nam de possibilitate Dei, in quocumque illa sita sit, dubium non est, quin Deo ipsi identificetur. Ex enim creaturæ prædicatum, quod in creatura possibilitate clauditur indigna profus imperfectio est Deo repugnans. Item, quæ inde oriuntur limitatio, defectibilitas in existendo, atque existendi contingentia, quæ à possibilitate creata, siue creaturarum separati, ne metaphysicè quidem possunt, pluraque alia manifestæ imperfectiones sunt. Alia, quibus Recentiores iidem contendunt rei cuiusvis possibilitatem esse necessitatem, ut reliqua omnia possibilia fiant, mittenda hic sunt: tum, quia apertius adhuc suam fallaciam produnt; tum, quia scis sunt confutata, dum connexionem Dei cum creatis possibilibus, atque ab eis tanquam à termino dependentiam contra eosdem euerrebamus.

9. Denique ita ex prædicato omnipotentia (de quo præcipue hic, & p. suo loco, questio est) ita nobis obiciunt. Creaturarum possibilitas est earum producibiltas: at creaturarum producibiltas identificatur cum Deo: ergo creaturarum possibilitas identificatur cum Deo. Probatur minor. Creaturarum producibiltas, nil aliud est, quam creaturam posse produci à Deo: at creaturam posse produci à Deo identificatur cum Dei omnipotentia identificata cum Deo: ergo creaturarum producibiltas est Dei omnipotentia identificata cum Deo. Minor hæc probatur. Deum posse producere creaturam, idem prorsus est, ac creaturam posse produci à Deo: atqui Deum posse producere creaturam, est formaliter

omnipotentia Dei identificata cum Deo: ergo, & posse produci creaturam est formaliter omnipotentia Dei identificata cum Deo. Maior videtur aliquibus Recentiorum explorata. Siquidem posse producere, ac posse produci nihilo amplius, quam vox activa, & passiva eiusdem verbi significant: ac proinde, sicut idem formalissime significatur, cum dicimus: *Ego amo Deum*, ac quando dicimus: *Deus amatur à me*, ita etiam idem prorsus significat, *Deus potest producere creaturam*, ac *creatura potest produci à Deo*.

10. Sed vero totus hic discursus, sicut & primus nullus est momenti. Atque, ut ab hac postrema Maioris probatione ordiamur, vox activa & passiva verborum, non potentiam actiuam, & passivam terminorum significant, de quibus loquimur in præsentia, dum de omnipotentia Dei, & possibilitate creaturarum loquimur. Iam syllogismi primi negatur Minor. Ad cuius probationem negatur absolute Maior: quarundam enim creaturarum producibiltas à Deo solo esse non potest; ut patet in actibus vitalibus, atque vniuersim in omnibus actionibus quæ à Deo, & causis secundis proveniunt: hæc quippe omnia à Deo solo producibilia non sunt: cum essentialiter creatam virtutem, tanquam ipsorum actuum potentiam respiciant, quæ Deo eiusque potentia non identificatur: sed ea permissa, negatur eius secundi syllogismi Minor, ad cuius probationem negatur tertij syllogismi Maior. Posse enim creaturam produci à Deo est capacitas, seu potentia passiva intrinseca creaturæ, ut Dei terminet influxum, & actionem, quæ longe diversa est à potentia activa, seu omnipotentia Dei, à qua eiusmodi actio, & influxus proveniunt. Quod si extra intencum posse produci à Deo creaturam, & posse producere illam Deum, prout absolute ex parte virtutis sonat, viresque, utramque potentiam, & actiuam Dei, & passivam creaturæ claudit: quare non magis alterutri, quam totum parti identificabitur: fallaque proinde maior illa, eo etiam sensu erit.

QVÆSTIO V.

An chimerarum impossibilitas Deo identificetur?

DIXIMVS quæstione proxima eosdem Recentiores Deo, consequentia ergo impossibilium, seu chimerarum omnium impossibilitatem, etiam identificare. Id quod quæstione præsentia in examen vocamus.

CERTAMEN I.

Impossibilitas chimerarum nusquam Deo, eiusve identificatur potentia.

1. **C**onclusio pauculos solum admodum Recentiores aduersarios habet; licet in vno, vel altero antiquiori verba aliqua quandoque legantur, quibus in sententiam aduersam trahi, utcumque, possint. Id quod notasse satis nobis fuerit, qui plus sententiarum veritatem, atque à ratione, vel firma autoritate momenta, quam patronos expendimus. Nobiscum vero censent ex præcis & Recentioribus Doctores reliqui communiter, qui in eam quæstionem inciderunt, quorum aliquos ita de carentiis, ut à necessaria (quæ idem quod chimæ, atque impossibilia sunt) & contingentibus abstrahunt censentes dabimus inferius quæst. sequenti. Dixi, qui in eam inciderunt quæstionem: quippe Deo chimerarum impossibilitatem identificare est à ratione alienum.

2. Probatur conclusio primo: quia impossibilitas est carentia necessaria: est quippe repugnantia inter se prædicato